

hvad det ærede Medlem har ment med disse sine Udtalelser.

Det ærede Medlem var inde paa en Udvej af disse Vanskeligheder, som faldt sammen med en Overvejelse, som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) har foretaget, men som førte dette ærede Medlem til at forkaste Muligheden af at gaa denne Vej. Det var dette, at lægge en ny Fortolkning i Ordet „arbejdsfør“, saaledes at det kom til at dække Kravet om mindst $\frac{1}{3}$ af normal Erhvervssevne. Jeg tror, det vilde være meget betænkeligt at gaa den Vej. Jeg kan forsikre det ærede 2det Medlem for 4de Kreds, at det vilde betyde et særdeles stort Tilbage-skridt, hvis man ikke gav Adgang til Sygekasserne for andre kronisk syge end saadanne, hvis Erhvervssevne er saa forholdsvis betydelig som den, der da vilde kræves. Det vilde betyde en Indsnævring af Adgangen til de statsanerkendte Sygekasser og derigennem en Formindskelse af det Gode, som Loven om de kronisk syges Adgang til Sygekasserne har givet disse saa ulykkeligt stillede Personer. Det vilde efter min Mening være et saadan Tilbageskridt, at jeg absolut vil advare mod, at man søger at betræde den Vej. De kronisk syge skal i det Omfang, hvori det kan skønnes rimeligt under Hensyn til deres Forhold, have Adgang til Sygekasserne, men de skal ikke have Adgang til den særlige sociale Forsikring, som er knyttet til Medlemsskabet, uden en nærmere Undersøgelse.

Det ærede 2det Medlem for 4de Kreds var betænkelig ved Bestemmelserne i § 1, og han fandt en Styrkelse for denne sin Sindstilstand i nogle Bemærkninger, som Sygekasseinspektøren har fremsat, og som det ærede Medlem citerede. Men disse Bemærkninger angaar rigtignok et helt andet Forhold end det af det ærede Medlem omtalte; de tager slet ikke Sigte paa det Spørgsmaal, som det ærede Medlem behandlede, men angaar § 6 i Loven, Spørgsmaalet om Arbejdsgivernes Adgang til at fritages for Præmiebetaling for saadanne ulykkesforsikrede Arbejdere, som paa Grund af Indtægtsforhold eller manglende Indfødsret ikke har Adgang til at komme ind under Invalidereenteloven som nydende Medlemmer — altsaa slet ikke et Forhold, der behøver at afskrække det ærede Medlem fra at gaa med til den i §§ 1—4 foreslaaede Ordning.

Der er jo baade af det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke), det ærede 5te tingvalgte Medlem (Ejising) og

det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) ytret Betænkeligheder ved Bestemmelserne i § 6. Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds tog heraf Anledning til at behandle Spørgsmaalet i al Almindelighed og spurgte, om man ikke burde benytte Lejligheden til helt at komme bort fra, at Arbejdsgiverne skal betale en Præmie pr. ulykkesforsikret Helaarsarbejder til Invalideforsikringsfonden, og om man, hvis man ikke mente at kunne gøre dette, da ikke kunde benytte en mere summarisk Fremgangsmaade end den, her er foreslaaet. Hvorvidt det er muligt, vil jo kunne blive Genstand for Forhandling i et kommende Udvalg, og maaske det ærede Medlem i Udvalget vil kunne antyde, ad hvilke Veje han kunde tænke sig tilvejebragt en saadan mere summarisk Ordning. Jeg skal indrømme, at Forslaget synes at skabe et Omsvøbsdepartement. Det vilde være naturligt, om man kunde sige: Arbejdsgiverne er fritaget for at betale Præmier for saadanne Personer, som ikke har Indfødsret eller paa Grund af Indtægts- eller Formueforhold ikke kan komme til i Tilfælde af Invaliditet at nyde Invalidereentelven. Men denne Vej, som var den naturlige, lader sig ikke følge, fordi de Forsikringsselskaber, som opkræver Præmierne til Invalideforsikringsfonden, og som jo er de Selskaber, der har Adgang til at tegne lovpligtig Ulykkesforsikring, ikke besidder noget som helst Materiale, ved hvilket man vilde kunne kontrolere, at man saa netop fik Præmie af dem, som der var Pligt til at betale for, om ikke et større Antal slap ud gennem den tilvejebragte Aabning, end rigtigt og retfærdigt vilde være. Selskaberne vilde endvidere ved en saadan Ordning faa paalagt et administrativt Besvær, som det vilde være urimeligt at kræve, at de skulde paatage sig, og som vilde staa i et fuldkomment Misforhold til den Ydelse, som Selskaberne faar som Inkassatorer af disse Præmier. Der er derfor neppe anden Vej at gaa end den, her er foreslaaet, og som jo dog ogsaa dækker den Opfattelse af denne Sag, som Invalideforsikringsfondens Direktion har givet Udtryk. Ogsaa her kan man sige — og det sagde det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) —, at det i Virkeligheden er et forholdsvis ringe Antal Arbejdere, der bliver Tale om. Derfor betyder det hele, siger det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds, ikke saa grumme meget, og hvem ved, om Bestræbelserne for at komme til en Nyordning paa dette Omraade ikke vil blive kostbarere end at